

Чу се викъ юнашки въ близката улица. Мойтъ патиланци вкупомъ долетѣха.

— И ние ще дойдемъ, бате Патилане!

Азъ съ ржка посочихъ и викнахъ:

— Не може! Колата е пълна!

— Нека си е пълна. Безъ нея ще стане. Ще дойдемъ пешаци. На връщане, после, ще се качимъ всички!

Азъ поведохъ Сивча. Тръгнаха следъ мене моитѣ юнаци. Татунчо котакътъ колата подири. Патаранъ следъ него важно се заклати.

Баба Цоцолана на прага остана. И съ поржка строга оттамъ ме изпрати:

— Гледай, Патилане, по-скоро да стигнешъ. Бързай да се върнешъ и мене да дигнешъ. Навреме да дойдешъ! Нѣщо да не стане. Че азъ пешъ не ходя! Иначе ще има много да си патишъ!

Азъ подканихъ Сивча, а Данчо извика:

— Бате Патилане, дай да го поведя!

— Азъ ще си го водя, а вие отзаде тикайте колата!

Тъ се разпѣхтѣха отзадъ задъ колата. А пѣкъ Гана, Дана и малката Мика дигнаха на рамо по една възглавка, бързатъ редомъ съ Сивча, смѣятъ се и викатъ:

— Тичай, Дългоушко! И ний ти отнехме малко отъ товара. Ала после ти самъ всички ни ще карашъ!

Вървѣхме, вървѣхме — облакъ дъждоносенъ изведнѣжъ съзрѣхме. Облакътъ порастна. Почернѣ небето. И дъждъ се изсипа надъ насъ срѣдъ полето.

Постресна се множество моята дружина. А малката Мика взе дори да плаче. Но азъ имъ извикахъ:

— Дръжте се, юнаци! Не е патиланецъ кой отъ дъждъ се плаши! А лѣтниятъ дъждъ е сѣщо като баба — ей сега пердаши, а следъ мигъ се смѣе. Потърпете малко и лѣтното слънце пакъ ще ни огрѣе!

Потърпѣхме множество. Ала дъждъ се лѣе, лѣе, не престава. И нѣщо по-страшно се случи тогава.

Сивчо насрѣдъ пѣтя изведнѣжъ запрѣ се. И не мръдна вече. Ни напредъ отива, ни назадъ се връща. Смаяхме се всички, какво да го правимъ. А той глава дигна, погледна небето и гласътъ му ясенъ далечъ се разнесе. Данчо тогасъ рече:

— Нѣма да останемъ тука срѣдъ полето. Чухте ли